

กำไลบุษบง

บทที่ 4

ที่โต๊ะอาหารค่ำวันนั้น แม้สีหน้าของคุณลิขิตจะแสดงความไม่สบายใจเมื่อภรรยาพูดถึงงานเลี้ยงต้อนรับที่จะมีในเวลาเย็นของวันรุ่งขึ้น แต่ก็มิได้ออกเสียงคัดค้านแต่อย่างใด รู้ดีว่าหากพูดจาคัดค้านออกมาแล้ว เรื่องราวจะลุกลามใหญ่โตจนกลายเป็นเรื่องใหญ่ และเขาก็ไม่อยากจะให้ลูกชายผู้เป็นที่รักต้องไม่สบายใจ เขามองใบหน้าสีอ่อนสะอาดสะอาดที่ระบวยไวด้วยรอยยิ้ม ดวงตาคมเข้มประกายอ่อนโยนที่นิ่งอยู่ตรงข้ามด้วยความห่วงใย อรุณวรรณ ลูกเลี้ยงสาวผู้ซึ่งจับจูน “พี่ชายต่างสายเลือด” ลงมาจากห้องและจัดให้นั่งเคียงกัน มักจะสัมผัสพัวพันคนที่เธอพร่ำบอกว่า “คิดถึง” อย่างไม่สนใจใคร และมิ่งมิตรก็ได้แสดงอาการต่อต้าน นอกจากมองผู้ใหญ่ทั้งสองอย่างเกรงใจและปรามหัวเราะๆ ในบางครั้งว่า

“น้อยๆ หนอย หนองพี่ ไม่รู้ตัวหรือว่าเป็นสาวแล้ว ไม่ใช่เด็กๆ แล้วนะจ๊ะ”

อรุณวรรณจะหัวเราะตอบบ้าง ทำสีหน้าแสร้งอนบ่าง แต่สายตาทริมๆ ของบิดาเลี้ยงก็หยุดเธอไว้ได้เป็นครั้งคราว แม้คุณจิตริจะพูดเจือหัวเราะอย่างให้ท้ายลูกสาวว่า

“โอ้ ก็น้องวรรณคิดถึงคุณหนึ่งนี่คะ บ่นถึงคุณหนึ่งทุกวัน คุณหนึ่งกลับมาใหม่ๆ น้องก็ต้องดีใจเป็นธรรมดา”

แม้ “มารดาเลี้ยงผู้แสนดี” จะเปิดประตูให้เช่นนั้นมานานแล้ว เขาก็ยังรู้สึกเกรงใจ ระมัดระวังตัวในการปฏิบัติต่ออรุณวรรณ เสมอมา

เมื่อคุณจิตริขยายรายละเอียดเรื่องกลุ่มคนที่จะมาร่วมงานเลี้ยงต้อนรับในวันรุ่งขึ้นซึ่งมีแต่เพียงญาติทางฝ่ายของเธอและญาติของชัชยะ ผู้เป็นบิดาแท้จริงของอรุณวรรณ ชายหนุ่มก็พูดว่า

“ผมเกรงใจจ้งเลยครับ ความจริงไม่น่าจะต้องรบกวนใครเลย ใครๆ ก็จบปริญญาโทกันได้ไม่ใช่เรื่องใหญ่เลยครับ แหกตั้งมากมาย น้ำจิตคงต้องเหนื่อยมาก”

“โอ๊ย น้ำไม่เหนื่อยหรอกคะ มีคนเต็มใจช่วยหลายคน คนที่มา ก็แค่ยืมสิบกกว่าคนเท่านั้น อาหารหลักสั่งให้ภัตตาคารมาจัดให้ เราทำเสริมนิดหน่อยสำหรับตอนบ่ายเท่านั้นเอง” เธอหัวเราะเมื่อพูดว่า “แหม ไม่ใช่เรื่องใหญ่ยังไงคะ คุณหนึ่งคนสำคัญที่สุดของน้ำจิต เรียนสำเร็จจะเริ่มชีวิตของผู้ใหญ่เต็มตัว น้ำจิตต้องดีใจที่สุดอยู่แล้ว”

“น้องวรรณก็ดีใจที่สุดเหมือนกันคะ พี่หนึ่ง” หญิงสาวอ่อน

เขาได้แต่มองแม่ลูกในแง่ดี อะไรยอมได้ก็ไม่เคยขัดใจแม้ไม่เห็นความจำเป็นของการจัดงานเลี้ยงต้อนรับในครั้งนี้เลย ก่อนหน้านี้เมื่ออรุณวรรณบอกเขาในระหว่างทางที่ไปรับจากสนามบินเขาก็ทัดทานแล้ว แต่หญิงสาวพูดว่า “...แม่คงจะเห็นเป็นโอกาสพามาพบกันด้วยกระมังคะ นานๆ แม่จะจัดรวมญาติสักที ปรกติไม่ค่อยมีโอกาสทั้งๆ ที่เป็นหน้าที่ที่แม่ต้องทำ แต่ก็ไม่ได้ทำเพราะว่าคุณพ่อไม่ค่อยสบาย... เกรงใจคุณพ่อ...”

คุณจิตริแต่งงานกับพ่อของเขาจะสิบห้าปีแล้ว แม่ลูกคู่นี้ดูแลพ่อและตัวเขาอย่างดีตลอดมา ทำให้พ่อมีความสุข และยังคงดูแลในยามเจ็บป่วย

เขาจึงได้แต่เออออยอมตาม.....

แม้คุณจิตริจะไม่ค่อยพอใจแต่ก็ไม่มีเหตุผลที่จะคัดค้านเมื่อคุณลิขิตแจ้งว่าจะพาลูกชายไปกราบคุณยายไม้งาม ยายแท้ๆ ผู้เป็นมารดาของคุณบุษบง “คุณยายก็อยากดีใจกับหลานชายคนโตเหมือนกัน ระยะเวลาหลังๆ นี้ คุณยายถามถึงหนึ่งบ่อยๆ คงจะคิดถึงหนึ่งมาก”

“อะไรคะ คุณหนึ่งเพิ่งมาถึง เดินทางไกลข้ามทวีปคงจะต้องมีเจ็ดแล็ค คุณให้ลูกพักผ่อนให้เต็มที่ก่อนไม่ดีหรือคะ คุณยายออกจะแข็งแรงยังจะอยู่อีกนาน พาคุณหนึ่งไปกราบวันหลังก็ได้”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ไปหาคุณยายก็ดี หนึ่งก็คิดถึงคุณยายเหมือนกัน” ท่าทีกระตือรือร้นของเขาทำให้แม่เลี้ยงต้องนิ่ง

“คุณก็ไปด้วยกันใหม่ละ จะได้ถือโอกาสกราบคุณแม่ด้วยเลย” คุณลิขิตแก้งชว่น รู้ดีอยู่แล้วว่าคุณจิตริเข้ากันไม่ได้เลยกับยายแท้ๆ ของมิ่งมิตร

“ฮึ เรื่องอะไร” คุณจิตริเปลือตอบโต้ แต่ก็รู้สึกตัวอย่างรวดเร็ว บังคับตัวเองให้ยิ้มหวาน “เอาไว้โอกาสหน้าก็แล้วกัน... ฝากคุณหนึ่ง

กราบและเรียนคุณยายด้วยนะคะ ว่าน้ำจิตฝากความเคารพรักมาด้วย”

“ด้วยความยินดีครับ น้ำจิต” เขารับคำอย่างอ่อนโยน

แม้ว่าจะเป็นเวลานานนับปี ที่ชายหนุ่มไปใช้ชีวิตอยู่ที่ต่างแดน แต่ก็จำทางไปบ้านคุณยายไม่งามไฉนเป็นอย่างไรดี คุณยายโอบอ้อมประคองเด่นเป็นสง่า แม้รูปแบบแสดงถึงความเก่าแก่ แต่ก็ได้รับการดูแลอย่างดีตลอดมา สนามกว้างใหญ่ปลูกประดับไม้ดอกไม้ใบ ไม้ล้มลุก และไม้ยืนต้น อย่างได้ระยะ ชายหนุ่มมองไปรอบๆ ไม่มีพื้นที่ใดในเขตรั้วที่กว้างใหญ่นี้ ที่เขาไม่เคยสำรวจด้วยความซุกซนในวัยเด็ก แม้ห่างเหินไปครั้งละนานๆ แต่มาที่ไรเขาก็รู้สึกถึงความคุ้นเคยและอบอุ่นซึ่งถูกปลูกฝังไว้อย่างหนาแน่นเมื่อแม่ของเขายังมีชีวิตอยู่และพาเขามาหาคุณยายบ่อยๆ

หลังจากแม่ตายเมื่อเขาอายุเพียงสิบเอ็ด-สิบสองปี และพ่อได้แต่งงานใหม่ ความสัมพันธ์ระหว่างยายหลานก็ห่างหาย คุณจิตรีแม่เลี้ยงผู้แสนดีไม่เคยชวนเขามากราบคุณยายไม่ว่าจะเป็นโอกาสสำคัญใดๆก็ตาม ครั้นเวลาผ่านไป ก็เลยเกิดช่องว่างระหว่างพ่อเขากับอดีตแม่ยายผู้ถือทิว แต่บางครั้งคุณยายก็โทรศัพท์มาเรียกให้เขาไปพบด้วยความรักและคิดถึง

พบคุณยายที่ไร ท่านก็น้ำตาซึมคิดถึงลูกสาวคนโตผู้จากไปเร็วเกินไปเพราะโรคภัยที่รักษาไม่หาย

ครั้งนี้คุณยายไม่งามไฉนได้ร้องไห้ แต่ภาพใบหน้ายิ้มละไมของแม่เขาก็ยังติดเด่นอยู่บนผนังในห้องนอนของท่าน และที่หัวเตียงก็วางกรอบภาพแม่ที่เริ่มเจ็บป่วยกอดเขาในยามเด็ก ยิ้มอ่อนๆ ให้อดใจเขาไม่รู้ว่าคุณยายหยิบภาพนั้นขึ้นมองเสมอ... ที่แปลกคือในภาพนั้นมีเด็กหญิงตัวเล็กๆ อีกคนหนึ่งอยู่ในอ้อมกอดของแม่ด้วย

เขาเข้าไปคุกเข่ากราบที่ตักของหญิงชราผู้ซึ่งกอดเขาไว้มืออมคลายด้วยความรักคิดถึง “หนึ่งหลานยาย ตัวสูงใหญ่ลำสันขึ้นทุกครั้ง ที่เห็น รูปหล่อหาตัวจับยากนะเรา ได้จากพ่อครั้งแม่ครั้ง” ท่านยังมีอารมณ์ขันพูดต่อเหมือนพยายามลบเลือนความขุ่นเคืองที่มีต่อลูกเขย

“ถ้าได้จากพ่อคนเดียวก็คงจะไม่หล่ออย่างนี้”

“ขอบพระคุณคุณแม่ครับ ที่เมตตาชมผม”

“ฉันชมเธอที่ไหนกัน ฉันชมลูกสาวกับหลานอยู่แท้ๆ” ท่านไม่วายรักษาท่าที คุณลิขิตรู้ทัน แอบอมยิ้มน้อยๆ

ท่านหันกลับมาหาหลานชาย “ปีนี้หนึ่งอายุเท่าไรแล้วลูก

“จะเต็มยี่สิบเจ็ดแล้วครับ”

“อืม ยี่สิบเจ็ดสมัยนี้ยังนับว่าเป็นเด็กๆ อยู่ แต่ถ้าเป็นสมัยก่อนอายุยี่สิบเจ็ดยายก็มีลูกครบสามคนแล้ว”

“คนสมัยใหม่ไม่ยอมมีครอบครัวง่ายๆ ครับคุณแม่ สมัยก่อนถ้าอายุเกินยี่สิบก็เดือดร้อนกลัวจะขึ้นคาน แต่สมัยนี้ถ้าไม่ถึงสามสิบเขาถือว่ายังเด็กอยู่ครับ”

“พอดีมีลูกไม่ทันใช้... หนึ่งอายุแค่นี้แล้ว รักชอบใครบ้างหรือยัง ยายจะได้เห็นหลานสะใภ้ก่อนตายไหม...”

“โธ่ คุณยายครับ คุณยายยังแข็งแรง อย่าพูดอย่างนั้นเลยครับ”

“ยายจะมีวาสนาได้อุ้มเหลนก่อนตายไหมนี่” คุณยายพูดยิ้มๆ ลูบผมหลานชายอย่างรักใคร่ “มีหลานชายอยู่สองคนก็รักใคร่ไม่เป็นทั้งคู่ แก้วก็เหมือนกัน” ท่านพูดถึงหลานยายอีกคนซึ่งอาศัยอยู่คนละบ้าน ได้แต่เป็นพ่อพวงมาลัยดวงหญิงไม่เข้าหน้า ถามที่ไรก็บอกว่าเนื้อคู่คงจะอยู่ที่ไหนสักแห่ง ถึงเวลาก็คงจะพบเอง... แล้วหนึ่งรักใคร่บ้างหรือยัง มีวีแววว่าจะพาใครมาหายายไหม บอกยายซิ”

“เอ่อ..ความจริงก็...” มิ่งมิตรนึกถึงอรุณวรรณ แต่ก็ด้วยความคิดที่ต้องการจะเอาใจคุณยายมากกว่าอย่างอื่น “มีคนที่เขารอผมอยู่เหมือนกันครับ”

“จริงหรือ..!” คุณยายร้องอย่างยินดี

ลิขิตตกใจ รีบแย้งว่า “คุณแม่ครับ ความจริงผมก็กำลังคิดจะเรียนปริญญาคุณแม่ในเรื่องนี้อยู่เหมือนกัน แต่เกรงว่าจะเป็นการรบกวนก็เลยรอโอกาสอยู่”

“อะไร จะต้องรอโอกาสอะไร พูดไปเลยพ่อลิขิต” ท่าทางคุณยายไม่งามไฉนกระตือรือร้น ถามหลานชายว่า “เป็นใครกัน นิสัยใจคอดีหรือเปล่า ผู้หญิงที่จะมาเป็นคู่ของเราควรต้องงามทั้งกายและใจนะลูก หนึ่งรู้จักกันดีแล้วหรือ”

“รู้จักดีมานานแล้วครับ”

“หนึ่ง..! เรื่องนี้ให้พ่อเรียนปรึกษาคุณยายก่อนเถอะ”

“อ้าว ทำไมไม่ให้ลูกพูดเองล่ะ เราเป็นคนอื่นจะไปรู้ดีกว่าเจ้าตัวเขาได้ยังไง”

ลิขิตมีสีหน้าลำบากใจ มองลูกชายก็เห็นกำลังมองเขายิ้มๆ อยู่อย่างตกลงปลงใจแล้ว ข้างคุณยายไม่งามผู้มีใบหน้าผ่องใสเพราะสุขภาพที่ดีเกินวัยก็ยิ่งเปล่งประกายขึ้นด้วยความกระตือรือร้นอยากฟังเรื่องว่าที่หลานสะใภ้ทำให้เขายังรู้สึกอึดอัด

พอดีกับที่มีเสียงเดินพลงพูดคุยหัวเราะใกล้เข้ามา แล้วก็ตามด้วยร่างของสตรีต่างวัยสองคนที่พอเห็นคนที่นั่งอยู่กับสตรีเจ้าของห้องหญิงสาวคนอ่อนวัยก็ส่งเสียงหัวเราะร้องทัก

“อ้าว พี่หนึ่ง ฮัลโหล... สวัสดิ์ค่ะ คุณลุงลิขิต” เธอยกมือไหว้

หลังจากญาติต่างวัยได้ทักทายกันอย่างทั่วถึง หญิงสาวก็พูดเจือหัวเราะ “ได้ยินว่าพี่หนึ่งกลับมาแล้วแต่ไม่แน่ใจว่าจะมาหาคุณย่าเร็วอย่างนี้ เห็นทุกทีกว่าจะมาได้ต้องเชิญแล้วเชิญอีก...”

“อ้าว มาถึงก็ต่อว่าพี่เขาเสียแล้ว ปากคออย่างนี้พี่เขาถึงได้ไม่อยากจะมา” คุณไม่งามพูดยิ้มๆ

“แหม คุณย่าหันมาโทษมะลิเฉยเลย คุณย่าพูดเองว่าไม่อยากจะหวังแล้ว และที่คุณลุงกับพี่หนึ่งไม่มาก็เพราะว่า.....”

“อ้าว ระวังปากบ้าง แม่มะลิ...” มารดาของเธอรีบปรามลูกสาวมองพี่เขยของสามีอย่างขออภัย “ไม่ไหวค่ะ เด็กคนนี้มีปากเบาจริงๆ เขาเรียกว่าผีเจาะปากมาให้พูด นึกจะพูดอะไรก็พูด”

“แหม.. แม่ว่าหนูชะแรงเชียว...”

ลิขิตรีบพูดว่า “ไม่เป็นไรครับ เด็กสมัยใหม่เขาจะเป็นตัวของตัวเองอย่างนี้...”

พอได้โอกาสเขาก็บอกลูกชายว่า “หนึ่งไปคุยกับน้องมะลิก่อน พ่อจะได้เรียนปรึกษาธุระกับคุณย่า”

พวกผู้ใหญ่รู้สึกได้ถึงความเคร่งขรึมของเขา สนับสนุนเด็กทั้งสองให้ทำตาม แล้วศรีสะเกษของคุณไม่งามก็ปลีกตัวตามเด็กๆ ออกจากห้องไปอีกคน

คุณไม่งามหันมามองอดีตลูกเขยอย่างใคร่รู้

“เธอมีอะไรอยากพูดหรือ ทำไมพูดต่อหน้าลูกไม่ได้”

“ก็เรื่องคู่ครองของเขานี้แหละครับ”

“ทำไม เขารักชอบใครอยู่หรือ เป็นคนที่เธอไม่ชอบใช่ไหม”

“ถ้าผู้หญิงเป็นคนที่ลูกรักจริงๆ จะเป็นใครผมก็ไม่ว่าหรอกครับ แต่ว่านี่ลูกยังไม่เคยรู้จักความรักเสียด้วยซ้ำไป แต่เขาก็คงจะไม่ปฏิเสธที่จะแต่งงาน... เพราะว่าคนที่จัดการเรื่องนี้เป็นคนที่เขาสนิทสนม ไว้ใจและเกรงใจมาตลอด”

“อ้าว...”

คุณลิขิตเล่าเรื่องราวทั้งหมดอย่างไม่ปิดบัง

คุณยายไม่งาม ไม่ชอบจิตรี ภรรยาใหม่ของลิขิตมาแต่แรกแล้ว เหตุผลประการแรกคือ หญิงสาวผู้เฉียบคมโฉมเฉียวเข้ามาแทนที่ลูกสาวเธอในบ้านที่เคยเป็นเรือนหอ แล้วลบความทรงจำที่สวยงามของอดีตคุณผู้หญิงเจ้าของบ้านผู้ล่วงลับด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพบ้านจนไม่หลงเหลือเค้าเดิม ประการที่สอง เธอผู้นั้นหวงแหนกีดกันพ่อลูก จนทำให้เกิดช่องว่างที่ขยายใหญ่ขึ้นทุกทีระหว่างพ่อลูกกับครอบครัวใหญ่ที่ยังมีความรู้สึกผูกพันถึงเขาอยู่ตลอดเวลา

ระหว่างที่เล่า ลิขิตก็สังเกตเห็นภาพของภรรยาผู้ล่วงลับ ที่กอดเด็กชายหญิงไว้ในวงแขนข้างละคน เขาขยับไปหยิบภาพนั้นมาส่งให้แม่ยาย ถ้ามเสียงสั้น

“คุณแม่จำเรื่องกำไลมิ่งขวัญได้ไหมครับ บุชบงกับผม เคยพาเด็กคนนี้มากราบคุณแม่ และตอนนั้นคุณแม่ก็เห็นดิงามด้วย”

คุณไม่งามพิศมองภาพนิ่งอยู่ น้ำตาผุดวาบเมื่อนึกถึงลูกสาวผู้เจ็บป่วยซึ่งสำนึกผิดต่อเพื่อน อย่างว่าแต่ลูกสาวเลย แม้แต่ท่านเองก็รู้สึกผิดด้วย ท่านรู้จักกานดาผู้ถูกทำร้ายหัวใจเพราะเคยรักใคร่เอ็นดูเธอผู้นั้นในฐานะที่เป็นเพื่อนสนิทของลูกสาวมาตั้งแต่เล็ก แต่กลับมาช่วยลูกแย่งคนรักเพื่อนเพราะความรักลูกแท้ๆ

ท่านพยักหน้า “จำได้ซิ... แล้วเธอจะให้ฉันทำยังไง”

ลิขิตยังไม่มีคำตอบที่ชัดเจนในเวลานั้น.....